

Una mica més meva

I em quedo amb qui gosa confiar no només en mi, també en el món

Foto: Silvia Sala

Hi ha coses que s'aprenen moltes vegades. Per exemple, a decidir. No vaig a aquell dinar, perquè en el fons no hi vull anar. No compro les mitges a aquesta botiga i me'n vaig amb les mateixes amb què hi he entrat -que tenen una esgarrapada eterna- perquè la dependenta me les venia de mala gana. Ara algú, justificant-se amb allò de la bona fe, m'intenta desmuntar una il·lusió que just treu el cap, amb un vols dir d'aquells que se'm claven a dins. I la defenso com puc. Però m'aixeco i me'n vaig.

I em quedo amb qui gosa confiar no només en mi, també en el món. En el vestit lila amb flors que m'avança dos dies de primavera. En els cinc minuts dins del cotxe amb els germans en què cantem a plens pulmons la cançó que mai confessariem que cantem. I amb el vidre obert algú crida la isla bonita. En el sopar amb la S. i el cafè amb l'A., amb què aquest dissabte i diumenge he oblidat quina hora és, i he recordat que el temps -l'ara- és un regal. I poder dir de tant en tant la teva, una sort. Amb la tarda a la platja i aquest mar que ha sobreviscut a l'hivern. I els peus a l'aigua i el sol a la cara. I la vida que viu més quan me la faig una mica més meva.

I dic sí a les persones que somriuran quan arribi amb les mitges esparracades. Les que m'entendran quan els confessi que de vegades em fa por triar.